

LUCIA SASKOVÁ

U T A J E N Á

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Lucia Sasková 2022
Cover Design © Juraj Šramko 2022
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2433-4

Nie vždy je začiatok začiatkom a koniec koncom.

Pretože každým začiatkom sa niečo končí

a každým koncom sa niečo začína.

I

„MÔŽEME?“

Prikývol.

„Ako sa muž ako ty dal dokopy so ženou ako ona?“ spýtala sa mladá novinárka s krátkymi platinovými vlasmi a výrazným červeným rúžom a položila na stôl mobil so spusteným nahrávaním.

Hudobník zaváhal, či je tento rozhovor dobrý nápad. „Mala by si sa spýtať ľudí okolo nás. Všetci vedeli všetko najlepšie,“ ironicky sa zasmial pri spomienke na názory a predsavzatia osôb, ktoré sa dozvedeli o ich vzťahu.

„Ako to myslíš?“

„Presne tak, ako hovorím,“ mykol plecami. „Muž ako ja, žena ako ona,“ pokračoval. „Dnes by som tú otázku formuloval opačne... Ako je možné, že sa žena ako ona dala dokopy s chlapom ako ja? Boli sme úplne rozdielni. Ona bola silná a samostatná, ja som sa stále hľadal a popri práci nestačil zistiť, čo chcem od života. Lenže to by tento priemysel nesmel byť takým skurveným biznisom. Biznisom, čo rozbíja vlastnú dokonalú ilúziu. Pretože ak je hudobník na dne, zloží lepšie piesne, ako keď je šťastný. A niečie šťastie nikoho nezaujíma, pretože šťastie nezarába peniaze. Poriadne veľké peniaze!“ zdôraznil. „Toto tam, prosím, nedávaj, ja mám totiž ten šialený svet svojím spôsobom rád. Len mi trvalo, kým som sa v ňom naučil žiť,“ dodal pokorne.

1.1

„Čo robíš?“ spýtala sa ma Nina, keď som po troch stíšenných zvoneniach prijala jej štvrtý hovor. Telefonáty neprijímam takmer vôbec. Neskrýva sa za tým žiadny konkrétny dôvod, jednoducho som nikdy necítila potrebu byť ľuďom neustále k dispozícii, aj keď išlo o mojich blízkych. Nina ako moja dlhoročná priateľka vie, že ak potrebuje čosi súrne, nemá sa vzdávať a ja skôr či neskôr hovor prijmem.

„Prepáč, mám toho naozaj veľa. Meškám s prekladmi, dobieham tú prekliatu chrípku, čo mi vzala takmer týždeň života. A keďže mi každú chvíľu niekto volá, niet sa čo čudovať, že mám stále sklz,“ zatiahla som vyčítavo a zároveň vstala od pracovného stola, ponahačujúc si strpnutú šiju.

„Markus ti uhradí sumu vo výške mesačného platu, ak nám pomôžeš.“

Ach, Markus. Príliš zbabelý, aby mi sám zavolať, pretože nemal v sebe toľko presvedčenia ako moja najlepšia kamoška. „Pozdravujem ho a nech sa už konečne naučí, že nie všetko sa dá kúpiť,“ povedala som poučne a napila sa džúsu zo škatule. Prepla som Ninu na reproduktor a pustila sa do misky s pistáciami.

„Ale dá, dobre vieš, že dá,“ zasmiala sa.

„Iste, už ste si však na to príliš zvykli.“

Nina sa vedela o seba postarať. Napriek tomu potrebovala pri sebe schopného chlapa, ktorý by dokázal s jej nespútanosťou a cieľavedomosťou držať krok. Pretože ona sa nezastavila. Nikdy, nikde a pred ničím. Čokoľvek, do čoho sa pustila, premenila na zárobkovú činnosť. Keď nenašla kaviareň vyhovujúcu jej požiadavkám, jednoducho si otvorila vlastnú. Najprv jednu, potom druhú, nasledovalo fitnesscentrum, neskôr kúpila budovu, kde vzniklo centrum

krásky pre ženy. Reklamu nepotrebovala, sama ňou bola. Keď jej nestačilo Slovensko, odsťahovala sa do Rakúska. Bola krásna, mala doktorát z financií a bankovníctva a odjakživa vedela, že nebude pracovať pre niekoho iného. Ľudia ju zbožňovali, a keďže rada nezištne pomáhala, ako mohla, bez problémov zohnala pomoc i pre seba.

Markusa spoznala, ako inak, v práci. Pôsobili ako kráska a zvier, jin a jang, dobro a zlo, svetlo a tma a nekonečne veľa ďalších opozít, ktoré vám napadnú. Markus je Nemeč, aj vyzerá ako Nemeč. Áno, niečo medzi Schumacherom a Beckerom. Ale je to skutočne jeden z najmilších a najzábavnejších ľudí, akých poznám. Je stelesnením výroku, že knihu nemáme súdiť podľa obalu. Keď som na sociálnej sieti videla Markusa prvýkrát po tom, čo mi Nina oznámila, že z toho zrejme niečo bude, krčila som šokovane ústami, či to myslí vážne. Keď sme onedlho sedeli v rakúskej krčme, nevedela som si pri nej predstaviť nikoho iného. Markus organizoval množstvo akcií od Nemecka cez Česko, Rakúsko až po Bratislavu. Koncerty, plesy, spoločenské udalosti, predstavenia, vystúpenia rôznych umelcov, festivaly, autosalóny, výstavy, najímali si ho produkčné televízne spoločnosti, aby vybavil všetko pre ich šou, aj manažéri kapiel, pretože sa naňho mohli spoľahnúť. Nebolo to jednoduché, Markus pracoval dvadsaťštyri hodín denne a niekedy som mala pocit, že vôbec nespí. Na druhej strane, Nina to vyhovovalo, pretože chlap, čo by jej sedel od rána do večera pri zadku, by sa jej veľmi rýchlo zunoval a poslala by ho k vode. Nebol by prvý.

„Keby sme neboli na dovolenke, tak ťa neotravujem, ale je to fakt vážne. Veď vieš, že by som ti dookola nevolala, keby o nič nešlo.“

„Ale prosím ťa, volala by si mi dovedty, kým by som nezdvihla.“

„Okej, máš pravdu.“

„Skús prejsť k veci,“ vzdychla som. Služba pre nich dvoch je veľmi zaväzujúca, a keďže nie som na baterky ako oni, splnenie ich prania ma bude stáť veľa času aj síl.

„Si poklad! Toto budeš mať u nás!“

„Povieš mi konečne, čo je také strašne dôležité, že sa tváriš, akoby šlo o život?“

„Niežeby šlo priamo o život, ale Frank má červnú chrípku a je mu totálne na hovno. A ty si jediná zodpovedná osoba blízko pri Viedni.“

„Nie som si istá, či chcem ísť do Viedne.“

„Ale samozrejme, že chceš ísť do Viedne, kto by nechcel?“

Z jej slov som cítila zvláštny sarkazmus. „Už to vyklop, treba niečo prevziať?“

„No, tak trochu. V Stadthalle je zajtra koncert, potrebujem, aby si ubytovala manažéra s kapelou, dohliadla na to, aby nerozobrali polovicu hotela, a po odchode vyplatila účet.“

Prehrávala som si jej žiadosť v mysli ešte raz a zároveň rátala čas. „Nedá sa to zariadiť aj bezo mňa?“

„Dá, ale Frank býva vždy osobne prítomný, ak by sa niečo posralo. Ako poistka riešiaci problémy za pochodu, chápeš.“

„Počkaj, počkaj.“

„Ja viem, máš toho veľa, ale vezmi si notebook a môžeš tam pracovať aj celý deň. Pravdupovediac, ide o Markusovho dlhoročného klienta a chce tam mať svojho človeka, to je všetko,“ hovorila vážne a ja som začínala chápať podstatu. Markus bol v práci riadny pedant. Nikdy by nedovolil, aby naňho alebo jeho spolupracovníkov vrhla zlý tieň nejaká spackaná zákazka. Práve preto ho opakovane oslovovali mená veľkého formátu.

„Povedz mi, že to bude niekto slávny, koho zbožňujem, a budem môcť ísť na koncert a do zákulisia!“

„Hm, asi Ťa sklameš. Sú to Fíni a u nás ich takmer nikto nepozná. Ale koncert aj zákulisie máš, samozrejme, otvorené.“

„Myslela som si, že Frank vie, kedy sa má zosrať,“ zdvihla som otrávene kútik úst.

„Nabudúce ho poprosím, nech počká, kým bude v pláne niečo z tvojho playlistu, dobre? Sľubujem!“ Nina vedela, že sa na mňa môžu spoľahnúť. A ja som už vedela, že do Viedne pôjdem. No naše doťahovačky boli povinnou jazdou, bez ktorej by to jednoducho nešlo.

„Budem ti veľmi povďačná,“ vzdychla som si a v duchu počítala, koľko zameškanej práce ma tento nedobrovoľný výlet bude stáť.

„Bože, ja Ťa milujem! Fakt to máš u mňa. Teda u Markus. Vážne, vypýtaj si, koľko chceš, vynahradíme ti to.“

„Vystavím ti faktúru, neboj sa,“ zasmiala som sa. „Takže kde a kedy mám byť?“

1.2

Netušila som, že Nina mi volá o päť minút dvanásť, prakticky som nemala čas vychystať sa. Ráno som si zbalila prenosný počítač a drobné preklady zanesla do agentúry. Rozdelila som ich dvom zamestnankyniam, ktoré som spočiatku využívala len na občasnú pomoc, až som jedného dňa dostala na preklad sedemstostranovú knihu a iné dokumenty som už prekladať nestíhala. A práve Nina sa len tak medzi rečou spýtala, čo si vyžaduje vlastná prekladateľská a tlmočnická agentúra. Odpoveď som nepoznala, no nasadila mi chrobáka do hlavy. Prečo nie?

Vyštudovala som prekladateľstvo z anglického jazyka a ovládala aj nemčinu a francúzštinu. Cudzie reči sa na mňa lepili už od malička, vždy som sledovala viac zahraničných programov než domácich, navyše som chcela rozumieť všetkým pesničkám a bola som presvedčená, že

bez angličtiny je človek absolútne stratený. V ostatných jazykoch som nebola až taká dobrá, ale bavilo ma učiť sa ich a absolvovať študijné pobyty v iných krajinách.

Keď som začala pracovať a klienti sa ma pýtali, či nepoznám človeka so znalosťou taliančiny či španielčiny, povedala som si, že takých ľudí zoženiem. Predsa len, agentúra je čosi iné ako prekladateľka na voľnej nohe, akou som bola dva roky po vysokej škole. Mala som šťastie začiatočníka, pretože hneď, ako sa mi podarilo prenajať kancelárske priestory neďaleko centra mesta, oslovili ma z firmy v tej istej budove, či by som im mohla preložiť návody na klimatizácie dovážané zo zahraničia. O poschodie vyššie zas sídlila mladá právnička, ktorá niekedy potrebovala preložiť zmluvy či tlmočiť stretnutie s klientom. A ja som si uvedomila, že som si pre sídlo firmy vybrala to najlepšie miesto, pretože naše služby poznalo čoraz viac ľudí. Osobne som sa najviac tešila ponuke vydavateľstva na preklad knihy, pretože presne pre takéto zákazky som študovala. Po zložení tímu v agentúre bola deľba práce jednoduchšia. Občas som si sebecky vyberala, na čom budem pracovať, a Majka s Miškou robili na tom, čo im dovolili jazykové možnosti. A keďže obe ovládali aj angličtinu, sem-tam preložili i niečo navyše. Časom som sa nestačila čudovať, ako všetko funguje.

„Dokedy to chceš?“ spýtala sa Miška, keď som jej podávala dva obaly s rozrobenou prácou.

„Stačí do pondelka, priebežný preklad ti pošlem mailom, prepáč, že takto na poslednú chvíľu, viem, že teraz riešiš tie rozvodové dokumenty.“

„Bez problémov, v pondelok to budeš mať,“ usmiala sa.

Miška je veľká sympatáčka, vyžaruje z nej úprimnosť. Keď som ju prijímala, nemala žiadnu prax, práve skončila školu. Ale na pohovore bola nesmierne milá a ja som

podľahla jej čaru. A urobila som dobre, pretože za prácu bola vďačná a absolútne stopercentne sa prispôsobila môjmu pracovnému tempu aj štýlu. Keď nastúpila Majka, ktorá sa po skrachovanom vzťahu vrátila zo Španielska na Slovensko, s Miškou sme už tvorili zabehnutý tím a naša agentúra fungovala podľa určitých zásad a pravidiel. Chvíľu trvalo, kým sa s nami zosúladiť, dokonca som si nebola istá, či pre nešťastie zo zlomeného srdca ostane, ale napokon stretla nový objav a všetko sa zmenilo.

„Ďakujem, nečakala som žiadne komplikácie, a zrazu vypomáham v núdzi.“

„Stalo sa niečo zlé?“ uprela na mňa veľké hnedé oči.

„Nie, len musím nečakane odísť. Keby niečo, som na maile aj na telefóne.“

„Ako vždy,“ usmiala sa.

„Hej,“ prikývla som zamyslene, uvažujúc, či som urobila všetko nutné.

„Choď, zvládneme to,“ dodala Miška.

„Idem,“ vzdychla som si, „ste skvelé, vďaka.“

Rozlúčila som sa, nasadla do auta a chvíľu v ňom iba v tichosti sedela. Nakoniec som do navigácie nahodila cieľovú adresu a vyrazila.

1.3

Pred hotelom som zaparkovala takmer načas. Môj stres z neskorého príchodu našťastie opadol, keď som zistila, že ešte nedorazili ani očakávaní páni. Na recepcii som vybavila všetky náležitosti, o ktoré ma Nina požiadala, potvrdila ich dovoz i odvoz a zabezpečila hotelovú ochranku v prípade príliš náruživých fanúšikov.

Posadila som sa do pohodlného kresla neďaleko vchodu a čakala.

... a čakala takmer dve hodiny, kým sa urodzené hviezdy vo veľkom štýle dovalili do vstupnej haly. Niekoľko chlapov, jedna žena a muž, ktorý sa na recepcii obzeral, akoby niekoho hľadal. Začula som meno Frank, vyletela z kresla a prešla k partii hlučných ľudí.

„Vy ste Mikko?“ postavila som sa priamo pred neho.

„Áno, poznáme sa?“ opýtal sa ma tiež po anglicky.

„Som tu namiesto Franka, má zdravotné ťažkosti.“ Nejakým zázrakom stíchla aj skupina okolo, prezerajúc si ma ako tovar vo výklade. „Žiaľ,“ dodala som naštvane.

„Ach, to ma mrzí, niečo vážne?“

„Nie, bude v poriadku, všetko sa však zbehlo výnimočne rýchlo.“

„V tom prípade je to príjemná zmena,“ usmial sa. „Som Mikko Hämäläinen, manažér kapely Long Story,“ hodil le-dabolo rukou. „Ospravedlňujem sa za meškanie.“ Pevne mi stisol dľaň.

„V poriadku. Máte rezervovaných šesť izieb, tu sú kľúče. Na piatu je dohodnutý odvoz, auto počká pri zadnom vchode. Pri návrate zavolajte na recepciu, recepčná vás tadiaľ pustí i dnu,“ podala som mu vizitku hotela.

„A svoje číslo nám nedáš?“ vstúpil do rozhovoru jeden z hudobníkov.

„Ak budete niečo potrebovať, som k dispozícii, pokojne mi zavolajte na izbu číslo dvestotridsaťdva, recepcia vás prepojí,“ odignorovala som jeho narážku a ďalej sa bavila výlučne s manažérom.

„Ja budem určite niečo potrebovať!“ žmurkol na mňa.

Otrávene som sa pozrela do jeho vysmiatej tváre. „Snáď sa nájde niekto, kto tvojej požiadavke vyhovie,“ odvrkla som. Nesmela som byť prehnane drzá, Markusovi na týchto klientoch záležalo. Kontrolovala som sa v najvyššej možnej miere.

„Nechceš sa k nám pridať? Frank vždy chodieval s na-

mi," nadhodil Mikko. „Vezmeme ťa do zákulisia, užiješ si koncert z tých najlepších miest.“

„Nie, vďaka," slušne som odmietla jeho pozvanie.

„Určite? Bola by to pre nás česť.“

„Určite," prikývla som.

Na plnej recepcii zrazu nastal rozruch, s kapelou sa chcelo fotiť veľa fanúšikov. Niektorí mali šťastie a záber si ukoristili predtým, než ochrankári začali ľudí z hotela vyhadzovať. „Pre toto uprednostňujeme zadné východy," podotkol manažér ospravedlňujúco.

Chvíľu trvalo, kým sa z recepcie všetci odpratali, po rozruhu neostala ani stopa a ja som sa konečne mohla presunúť do svojej izby.

Zabuchla som dvere a zvalila sa na posteľ. Pravdepodobne ma čakala prebdená noc. Chystala som sa na zložitý preklad historického románu, ktorý absolútne nebol mojou šálkou kávy. Keď som prijala ponuku vydavateľstva pracovať ako externá prekladateľka, bola som si istá, že budem prekladať len príbehy, ktoré ma budú baviť. Omyl! Obrovitánsky omyl! Mala som dojem, že dostávam len texty, ktoré nikto iný prekladať nechce. No nemohla som si vyberať. Aspoň zatiaľ.

Poobzerala som sa po izbe. Pravdupovediac, nazdávala som sa, že hudobníci schopní vypredať šestnásťtisícovú halu si vyberú luxusnejšie ubytovanie, nie malý hotel neďaleko miesta konania koncertu bez poriadnej ochranky.

Hoci nerada, napokon som sa posadila za malý stôl, rozložila si na ňom notebook a poznámky a pustila sa do práce. Kráľovské rody, intrigy, vojny, boje o panstvá a rytieri preťahujúci všetko od slúžok po šľachticné ma pohltili natoľko, že som stratila pojem o čase. Prebral ma až prázdny žalúdok a túžba po káve. Hodinky na monitore ukazovali takmer deväť. Koncert sa začal o ôsmej, teraz ma určite nikto nebude potrebovať.

Vyšla som do viedenských ulíc a hľadala miesto, kde by som si mohla kúpiť niečo ľahké na jedenie. Netrvalo dlho a našla som sympatickú pekáraň spojenú s kaviarňou. Kým som riešila životnú dilemu, či uprednostním čokoládový alebo čučoriedkový mafin, a čakala na veľkú kávu, hľadela som na plagát oproti vchodu. Long Story, Stadthalle Viedeň, dnes. Obzerala som si štyroch chlapov stojacich vedľa seba s rukami vo vreckách. Neboli až takí mladí, ako sa tvárili. Boli rozdielni, a predsa rovnakí. Pristúpila som bližšie. Sebavedomé úsmevy, roztrhané džínsy, tenisky a tmavé tričká, európske turné s posledným vydaným albumom. Hm. Ja som nikdy nevedela spievať...

„Veľká káva a dva mafiny!“ zakričala na mňa spoza pultu usmievavá žena.

„Ďakujem,“ vzala som si svoju dávku energie, ešte raz som zamyslene fľochna na plagát a vyšla na ulicu. Chvíľu mi trvalo nájsť cestu späť do hotela, ale po počiatocnej panike som sa v spleti uličiek našťastie zorientovala. Orientačný zmysel sa mi odjakživa vyhýbal.

Vyvetraná, najedená a o niečo spokojnejšia som sa s pollitrovou kávou znovu posadila za počítač a pokračovala v práci...

... až kým v hoteli pohltenom takmer polnočným tichom nenastal rozruch. Iste, kapela sa vracia, každý to musí vedieť. Hluk sa šíril od výťahu po celej chodbe, dvere na izbách búchali a ja som dúfala, že hudobníci nevyvolajú vlnu sťažností. Prevrátila som do seba zvyšok studenej kávy a pohár hodila do koša. Počula som smiech, hlasnú vravu, prekrikovanie a občasné tíšenie niekoho zodpovedného. Ich reči som nerozumela ani slovo, chcela som však, aby konečne zaliezli a ja som mohla ďalej nerušene pracovať.

No nič podobné sa nekonalo. Keď mi niekto zabúchal na dvere, vstala som a naštvane ich otvorila. Čakala som

čokoľvek, ale určite nie osamotený papierový box s červenými ružami a kartičkou s textom *Izba číslo 240, teším sa*. Schmatla som kvety, pretisla sa cez niekoľkých ľudí na chodbe a doslova ich hodila pred neďalekú dvestoštyridsiatku. Neklopala som, nechcela som zistiť, od koho sú, nemienila som byť zdrojom nočnej zábavy nejakého idiota.

„Je všetko v poriadku?“ ozvalo sa po anglicky za mojím chrbtom.

Otočila som sa. Oproti mne stál manažér Mikko s nezapamätateľným priezviskom. „Samozrejme,“ usmiala som sa. „Aká bola šou?“

„O veľa ste prišli.“

„O tom nepochybujem.“ Snažila som sa nebyť sarkastická, prisahám! „Ráno o desiatej máte dohodnutý transfer na letisko, dobrú noc,“ uzavrela som rozhovor skôr, než by moja irónia predbehla etiku slušnej komunikácie.

„Ďakujeme za všetko.“

Prikývla som, hoci v podstate som nič neurobila. Vrátila som sa do svojej izby.

Ruže. Božemôj, ruže! V boxe. Myslela som si, že úspešní hudobníci nemusia využívať banality, aby niekoho dostali do postele. Nemala som rada kvety v boxoch, kytiaciach ani v iných aranžmánach. Nikdy som nechápala význam odrezaných kvetov, čo vydržia len niekoľko dní.

Späť k prekladu. Označila som si časť knihy, ktorú musím bezpodmienečne dokončiť. A aj by som dokončila, keby...

... keby som sa netešila predčasne, že konečne nastane pokoj, keby som rátala s tým, že niekto z kapely si vedľajšiu izbu zvolí na svoje sexuálne harašenie. Keby nebolo počuť ich vzdychanie až na recepciu. Keby som nebola prudérna, mohla som si užiť aj ja a pochváliť sa, že som to robila s rockovou hviezdou! Za ruže.

Sexuálna kondícia nie je nekonečná, tu to však neplatilo a pri treťom orgazmovom ručení som to vzdala. Nemohla som si dovoliť trieskať im na dvere a už vôbec nie sťažovať sa na recepcii, budem predsa rada, ak to už neurobil niekto iný. Jednoducho som zbalila notebook pod pazuchu, vzala si poznámky a kartu od izby, strčila si do vrečka mobil a vyšla na chodbu. Hľadala som miesto, kde by som mohla nerušene prekladať, a napokon som skončila vo foyer. Zdvorilo som sa spýtala recepcnej, či jej nebude vadiť, ak sa tam uvelebím, a ona mi ešte zdvorilejšie ponúkla kávu, ktorú som neodmietla. Po krátkom priateľskom rozhovore som sa posadila na gauč pri veľkom okne s výhľadom na historickú ulicu Viedne osvetlenú lampami. Bordel na druhom poschodí sem nedoliehal. S úľavou som zapla počítač, vychutnávajúc si príjemné ticho. Aj doma rada pracujem v noci. Všetci spia a ticho je priam neuveriteľné, akoby ste sa ocitli v inom svete. Vo svete, kde neexistujú nočné mory. Pretože keď nespíte, nočné mory nemajú šancu. Po malej pauze na kávu som pokračovala v boji dobra a zla i spravodlivosti a maličernosti v starobylom Paríži.

Zo sústredenia ma po istom čase vytrhol nečakaný votrec. Zdvihla som zrak k mužovi, ktorý prešiel okolo a posadil sa do kresla najďalej odo mňa, za čo som mu bola vďačná. Keď zachytil môj prekvapený pohľad, s úsmevom mi letmo kývol na pozdrav a strčil si do uší slúchadlá pripojené k notebooku, ktorého jas mu ožiaril tvár. Snažila som sa ďalej pracovať, ale keď som piatykrát prepísala tú istú vetu, opäť som zablúdila očami k neznámemu. Mal na sebe tepláky, vyľahané tričko a tenisky. Jeho strapaté vlasy mi pripomenuli plagát v kaviarni. Hodila som do vyhľadávača názov kapely a podľa nekonečného množstva obrázkov sužovala nespavosť práve jej speváka. Očividne mal na konte aj niekoľko škandá-

lov, ktoré ho urobili ešte slávnejším. Keď som si ho obzrela spoza monitora, mala som pred sebou úplne iného človeka. Vlastne celkom obyčajného chlapa, ktorý by sa stratil v dave. Asi by som mala byť nadšená z jeho blízkosti, dať si podpísať zápästie alebo podprsenku a urobiť si minimálne desať fotiek, no keďže som doteraz netušila o existencii kapely, nemôžem povedať, že by mi to vyrážalo dych. Vypla som prehliadač a pokračovala v preklade. Zvládla som však len horúcu sexuálnu scénu v útrochách katakomb hradu.

Keď sa rozvibroval telefón vedľa notebooku, strhla som sa, zhodiac pritom prázdny hrnček od kávy, čím som na seba v tichu recepcie upútala nechcenú pozornosť.

„Pardon,“ usmiala som sa previnilo, rýchlo si zbalila veci a poďakovala recepcnej za kávu. Hľadela som na displej so skrytým číslom. A rušila hovor rovnako naruživo ako privolávala výťah.

„Si okej?“

Mobil mi spadol na zem; notebook som zachytila v poslednej chvíli. „Hej,“ prikývla som roztržito, „som, jasné, že som.“

Výťah sa s cinknutím otvoril a obaja sme nastúpili.

„Vďaka,“ rozpačito som si vzala podávaný telefón. „Ako dopadol koncert?“ spýtala som sa, keď sa zavreli automatické dvere.

„Bol skvelý,“ usmial sa spokojne.

Mobil sa zase rozvibroval. Chvejúcimi sa prstami som ho vypla. „Super, kde hráte najbližšie?“

„V Berlíne.“

„Musí to byť náročné.“

„Niekedy áno, ale stojí to za to.“

„To verím.“

„Si odtiaľto?“ opýtal sa.

„Nie, len robím službu Markusovi,“ odpovedala som úsečne, hypnotizujúc dvere, ktoré sa na druhom poschodí otvárali ako v spomalenom videu. Na chodbe vládol v porovnaní s časom, keď som odtiaľ odchádzala, pokoj. S výnimkou chlapca s boxom ruží na kolenách, ktorý sedel opretý o zárubňu mojej izby. Toho istého, ktorý si pýtal moje číslo na recepcii a ktorý stál na plagáte vedľa speváka.

„Viedenské dievča, vedel som, že prídeš. Ja ťa už tak dlho čakám,“ vyhlásil lámanou angličtinou.

„Postarám sa o to, prepáč,“ vzdychol si spevák.

„Vďaka.“ Počkala som, kým svojho na mol zliateho kolegu postaví na nohy a vtiahne do izby vedľa mojej. Potom som vzala tie prekliate ruže a strčila mu ich do ruky tesne predtým, než sa za nimi zavreli dvere.

Počítač som už nezapínala, boli takmer tri hodiny. Uložila som sa do postele a počúvala doľahovanie chlapov v susednej izbe v cudzom jazyku. Napokon buchli dvere a nastalo ticho. Konečne. O niekoľko minút som upadla do ničím nerušeného spánku.

1.4

Zobudil ma východ slnka, ktoré mi svietilo rovno do tváre. Rýchlo som zapla telefón. Nervózne som čakala, kým sa na displeji zobrazí čas, a vydýchla som si, že je ešte len krátko po siedmej. S obavami som začala otvárať prichádzajúce správy. Našťastie mi písali iba Nina a Frank. Zaujímalo ich v podstate to isté, či som v poriadku a nevyskytnú sa žiadne problémy. Obom som napísala, že postupujeme podľa plánu, hotel stojí a ozvem sa im, keď bude po všetkom.

Vliezla som pod sprchu. Vychutnávala som si prúd horúcej vody na unavenej tvári a vlasy si umývala neúmerne dlho. Mám rada skoré rána. Ticho, nový deň, keď má

človek pocit, že má kopec času, je plný elánu, energie, plánov a pozitívneho myslenia, ktoré vyprchá až večer, keď si uvedomí, čo všetko opäť nestihol. Tešila som sa na raňajky, ktoré mi pripraví niekto iný. Na kávu, ktorú som si nemusela robiť sama. A vlastne aj z faktu, že som vypadla z práce, svojho bytu a v neposlednom rade aj z mesta.

Zišla som na recepciu. Čašník o deviatej zanesie kapele na izby raňajky, o desiatej príde po nich k zadnému vchodu auto, následne podpíšem papiere, prevezmem faktúru a budem môcť odísť.

Mala som asi hodinu času. V hotelovej reštaurácii som si objednala kávu a čerstvý pomarančový džús a ponúkla sa maslovým croissantom.

Lenže skôr než káva ku mne dorazil chlapec s ružami bez ruží. „Ahoj.“ Nečakal na môj pozdrav či pozvanie a posadil sa oproti mne.

„Raňajky ti o chvíľu donesú na izbu,“ ozrejmila som mu.

„Viem, ja sa len musím ospravedlniť.“

„Musíš?“ zdvihla som obočie. Niekto mu to kázal alebo mu robí problém vyjadriť sa v cudzom jazyku?

„Chcem,“ opravil sa. „Prepáč, včera som sa správal ako idiot,“ pretrel si tvár.

„Vyzeráš dosť zle,“ skonštatovala som škodoradostne.

„Hej, aj sa tak cítim. Priveľa som pil... Fakt sorry,“ vravel úprimne.

„V pohode, bol si iba otravný. Extrémne otravný,“ zasmiala som sa.

„Viem, viem, som taký vždy.“

Čašníčka mi priniesla objednané nápoje, kávu som hneď posunula pred neho. „Potrebuješ ju viac ako ja.“

„Vďaka, ale prinesú mi ju. Mal by som ísť... Ešte raz, naozaj ma to mrzí.“ Zdvihol sa zo stoličky.

„Už sa nevidíme, nemusíš sa ospravedlňovať.“